

gaaet Beskyttelsesvejen, og det en Nation, som ganske vist ikke behersker hele Verden, men dog er nærved at beherske hved Halvdelen af Verden, nemlig England. Tilfældet vil jo, at naar vi skulle bedømme vore Forhold i Forhold til Udlandets, er der ingen Nation, som det er mere naturligt for os at rette os efter end netop England. Det er jo det høje Ting bekendt, at hele den større Del af vor Eksport her i Danmark gaar til England. Jeg kunde næsten sige, at Danmark i dette Øjeblik er som et Slags Spisekammer for England; vi udføre en saadan Masse Spisevarer til det engelske Marked, at det løber op til mellem 100 og 200 Mill. Kr., og vi blive mere og mere afspærrede fra alle andre Steder. Vi have ganske vist endnu et Marked i Tyskland; men ingen af os ved, hvor længe det vil vedblive. Det er meget sandsynligt, at vi ville blive udelukkende henviste til det engelske Marked. Det ligger derfor meget nær, naar vi altsaa her under en Toldlovs Behandling skulle tage Hensyn til Udlandet, at vi da særlig tage Hensyn til Forholdene i det Land, som nu i en Aarrække har været os den bedste Kunde, og det glædede mig derfor at se, at i den Betænkning, som Folketinget har afgivet over Toldloven, medfølger et Aktstykke, hvori der gøres Rede for de engelske Toldforhold. Det viser sig deraf, at i England har man gennemført disse tre Grundsætninger over for Toldbeskyttelsen.

Den første er den, at man skal tage sine Toldindtægter af saa faa Varer som muligt. Det er jo i stik Modstrid med, hvad det højtærede 3dje Medlem for 9de Kreds holdt paa. Det højtærede Medlem mente, at vi skulde have mange Toldsatser, Englænderne, som ere et meget praktisk Folk og vistnok Verdens dygtigste Folk, holde paa det modsatte System, de have gennemført meget faa Toldsatser. Jeg tænker mig, at Aarsagen dertil er den, at de mange Toldsatser fortrængte Handel og Omsætning. Jeg har hørt mange handlende ogsaa her i Landet sige med Beklagelse, at selv om Tolden kun er et mindre Beløb, lægger enhver Told dog en Hindring i Vejen for Varernes fri Omsætning. Desuden hæver man jo ikke en Told gratis, og den Maade, hvorpaa Tolden kræves, nemlig gennem Toldvæsenet, er sikkert en af de kostbareste Maader at opkræve Skatter paa. Naar jeg betænker den billige Maade, paa hvilken man i Landkommunerne opkræver sine Skatter — det koster nemlig slet ikke Kommunen noget

— og saa tænker paa, hvad Toldbeskatningen koster, er der jo en meget stor Forskel, og Bekostningen ved Indkrævningen bliver desuden større og større, jo flere Toldsatser man har. Jeg antager derfor, at naar Englænderne have indskrænket deres Toldsatser til disse ganske faa Satser, er det ogsaa sket af Hensyn til, at deres Toldopkrævning paa den Maade bliver saa meget billigere.

En anden Grundsætning, Englænderne have gennemført, er den, at man hellere maa opkræve sine Skatter gennem Luksusartikler end gennem Nødvendigheds- eller Forbrugsartikler. Det ærede 3dje Medlem for 9de Kreds nævnte, at man havde — hvis jeg husker Ordene — rettet en vis Animositet mod dem, som bruge Luksusartikler, og at man af den Grund kunde unde dem — jeg tror, at det var hans Udtryk — at de kom til at give nogen Skat. Det ligger fjært fra mig egentlig at have noget imod, at nogen bruger Luksusartikler, eller paa Grund deraf at ville komme dem til Livs med en Skat. Jeg mener, at enhver har baade Lov og Ret til at bruge Luksusartikler, naar han har Raad til det. Jeg antager ogsaa, det er en helt anden Grund, hvorfor Englænderne have valgt særlig Luksusartiklerne. Sagen er, at naar man vil bruge Nødvendighedsartiklerne, saa bliver den Skat, man paalægger, i samme Grad stigende som den, der skal betale den, har en større Familie eller Husstand. Hvis det er en enkelt Mand, lad mig sige en Pebersvend, maaske en meget rig Mand, kommer han ikke til at betale ret meget efter en Forbrugsskat. Sidder derimod en Familiefader med en Husstand paa en halv Snes Personer, vil hans Skat blive multipliceret med 10. Det er lige stik imod, hvad vi ellers pleje at gøre hjemme i Kommunerne, hvor vi tage Hensyn til, at en Familiefader har en stor Familie at forsørge, idet vi saa sætte ham ned i Skat. Denne Skat, her er Tale om, vil derimod blive en stigende Skala i Forhold til, hvor mange Munde vedkommende har at bispise, og det er en af de Grunde, hvorfor alle Skatter paa Livsfornødenheder, Nødvendighedsartikler, blive i høj Grad uretfærdige. En Luksusskat hviler derimod ikke paa den Maade med en stigende Skala paa den, der har en større Familie at forsørge. Har man ikke Raad til at ryge Cigarer, kan man lade være, og har man ikke Raad til at bruge Spiritus i høj Grad, nu vel, saa kan man lade det være, det er ingen Tvangsbeskatning, det bliver paa en vis Maade en Frivillighedens Beskatning,